

okolností nemravném a zavržitelném, když přece maloobchodníci nejsou nuceni, aby právě ono zboží odbírali a prodávali, nehledíc ani k tomu, že by výrobce nebo velkoobchodník bez zřetele k zájmům meziobchodu a detailistů mohl od těchto u zboží, které v zákaznictvu dosáhlo obliby a jde proto na odbyt požadovati takovou cenu, při které by detailista musil se spokojiti se zcela malým výdělkem. Tím padají námitky, že prý detailista musí takové oblíbené zboží nabízet, třeba by měl ve příčině ceny jisté pochybnosti. V souzeném případě tvrdí sice žalovaná, že žalobkyně ovládla trh a že má monopolní postavení. Než s jejího hlediska jako detailisty je přihlédnouti ke zjištění, že žalovaná také nepřímo přece jen mohla dostati ony značkové žárovky žalobkyniny za ceny stanovené pro drobné obchodníky, případně za takové nákupní ceny, že by je byla mohla prodávati se slušným ziskem i za ceny žalobkyni stanovené, takže ji v obchodování s tímto zbožím bráněno nebylo. Ona však nadto mohla obchodovati také se zbožím konkurence, měla-li za to, že s hlediska své morálky ceny stanovené žalobkyní dodržovati nemůže. Bylo-li zde zboží konkurence, nelze zajisté vážně tvrditi, že by požadavky a potřeby spotřebitelů nemohly býti uspokojeny vůbec, ale nelze souhlasiti ani s tím, že by v souzeném případě šlo o takový nepostradatelný předmět obchodní, u kterého by požadování určité vyšší ceny bylo vůbec nepřípustné právě z důvodu nepostradatelnosti. Žalovaná mluví sice v dovolání o ceně neslýchaně přemrštěné, ale v této příčině držela se také již před procesním soudem zcela všeobecných výrazů; něco konkrétního neuváděla a právem k tomu poukazuje také již odvolací soud, že žalovaná ani netvrdila ani neprokázala, že by výrobky žalobkyniny byly předražené. Nelze tedy ani v dovolacím řízení přihlížeti k této části jejich povšechných vývodů. Nemůže tu padati na váhu ani to, že snad některý svědek považuje výrobní cenu lamp za malou, anebo že se v tom smyslu vyjadřuje, protože tu bylo by nutno přihlížeti ještě k četným a závažným okolnostem jiným. Podle zjištěného stavu věci dostala se žalovaná strana do rozporu s dobrými mravy soutěže, když bez nutné potřeby, nikoli jenom v ojedinělých případech, jež by se snad daly omluviti všeobecnými zvyklostmi na trhu radiovýrobků již vžitými, nýbrž zcela všeobecně a dokonce přetiskováním v cenících ustálený pořádek v cenách rušila, z čehož mohla vzejíti škoda jak žalobkyni tak také jiným soutěžitelům, aniž sejde na tom, jak by bylo s hlediska zákona proti nekalé soutěži posuzovati manipulace s žárovkami vyřazenými, anebo skutečnost, že si žalovaná zboží opatřovala oklikou z druhé ruky, protože tyto okolnosti nejsou předmětem žalobní prosby, a skutková podstata § 1 zákona proti nekalé soutěži byla splněna.

Čís. 14910.

K § 4 (1) zák. čís. 34/34 Sb. z. a n.

Nezaměstnaní podle § 4 odst. 1 zák. čís. 34/34 Sb. z. a n. jsou i ti, kdož ztratili své zaměstnání vlastní vinou a nemohou nové nalézt.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1936, R II 598/35.)

P r v ý s o u d nevyhověl žádosti žalovaného, by spor proti němu vedený, byl podle § 3 vl. nař. čís. 142/34 ve znění vl. nař. čís. 207, 211, 258/34 Sb. z. a n. přerušen do 31. prosince 1935. **R e k u r s n í s o u d** uznal podle návrhu. **D ů v o d y:** Podle § 4 zák. č. 34/34 považují se za nezaměstnané osoby, které v posledních 3 letech před účinností tohoto zákona aspoň po dobu 3 měsíců byly v zaměstnání podrobeném povinnému nemocenskému pojištění, a, ač se o to u zprostředkovatelný práce ucházely, nemají zaměstnání vůbec nebo jsou zaměstnány jen obmezeně, či střídavě a nemají příjem, rovnající se aspoň mzdě (platu), jež při plném zaměstnání jejich oboru by odpovídala mzdě podle platného mzdového tarifu, nebo mzdě v místě obvyklé. U žalovaného jest zjištěno, že byl zaměstnán u velkostatku jako lesní hajný od 1. července 1931 až do 1. října 1933, že byl přihlášen k nemocenskému pojištění od 10. května 1930 do 1. října 1933, jakož i zprávou obecní rady ve Z. ze dne 10. září 1935, že se uchází u zprostředkovatelný práce o práci, že však práci doposud nedostal a nemá žádného výděлку. Jsou tedy u žalovaného splněny všechny předpoklady dle § 4 odst. 1 zák. č. 34/34 a nutno ho proto považovati za nezaměstnaného, neboť jest zcela nerozhodno, z jakého důvodu dlužník svého dřívějšího zaměstnání pozbyl. Nepadá proto na váhu, že žalovaný pozbyl svého zaměstnání z vlastní viny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o to, zda žalovaného Oskara K-a jest považovati za nezaměstnaného ve smyslu odstavce 1 § 4 zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. Rekursní soud zjistil, že Oskar K. byl zaměstnán jako lesní hajný od 1. července 1931 do 1. října 1933, že jeho zaměstnání bylo podrobena povinnému nemocenskému pojištění a že se ucházel u zprostředkovatelný práce o práci, že však nemá dosud zaměstnání vůbec. Zjistil tedy rekursní soud veškeré předpoklady pro pojem nezaměstnaného v uvedeném zákonném ustanovení vypočtené a jest Oskara K-a považovati za nezaměstnaného ve smyslu § 4 odst. 1 zmíněného zákona. Zákon čís. 34/34 Sb. z. a n. v prvním odstavci § 4 přesně a jasně stanoví zvláštní podmínky pro posouzení, které osoby jest považovati za nezaměstnané ve smyslu tohoto zákona. Jsou-li tyto podmínky splněny, nelze soudu uvažovati také ještě o tom, zda nezaměstnaná osoba přišla o své dřívější zaměstnání vlastní vinou nebo bez své viny, neboť o tom se zákon vůbec nezmiňuje a nečiní v tom směru rozdílu. Ustanovení druhého odstavce § 4 mluví sice o nutnosti vzdání se výdělečné činnosti pro hospodářské poměry (viz o tom rozhodnutí čís. 13805 Sb. n. s.), ale to platí jen o osobách, které provozovaly samostatnou výdělečnou činnost, nikoliv i o osobách, jež byly v zaměstnání podrobeném povinnému nemocenskému pojištění a pro něž zákon stanoví v prvním odstavci § 4 podmínky zvláštní. Z důvodových zpráv k návrhu zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. (tisk 1211 a 1214 senátu) vyplývá, že podnětem k jeho vydání byla všeobecná hospodář-

ská krise, která zejména těžce postihla vrstvy zaměstnanců a kterou způsobily příčiny na jejich vůli zcela nezávislé. Ve zprávě výborů poslancecké sněmovny (tisk 2499 posl. sněm.) se dále výslovně mluví o oprávněném požadavku ochrany těch, kteří bez své viny nemohou obdržeti nové zaměstnání, takže nesejde na tom, zda o své dřívější služební místo přišli vlastní vinou nebo ne. Zákon čís. 34/34 Sb. z. a n. sleduje zřejmě také účel, aby nezaměstnané osoby v odstavci prvním § 4 uvedené byly před vymáháním některých pohledávek dočasně chráněny z důvodů sociálních a také z důvodu udržení veřejného pořádku, tedy z důvodů objektivních a v zájmu veřejném. Čistě osobní důvody a úvahy s hlediskem morálních ustupují před touto hlavní snahou zákona do pozadí. Nelze ostatně přehlížeti, že nynější nepříznivé hospodářské poměry znemožňují neb aspoň značně ztěžují nalézt si nové zaměstnání všem osobám, které je hledají, tudíž i těm, které přišly o své dosavadní služební místo vlastní vinou. Nelze proto schváliti názor, že výhod zákona č. 34/34 Sb. z. a n. nemohou se dovolávat nezaměstnané osoby tehdy, byly-li ze svého dřívějšího zaměstnání propuštěny pro trestný čin, jehož se dopustily ve svém zaměstnání. Na tom nemohou nic změnit úvahy o tom, zda by snad »de lege ferenda« byl oprávněn požadavek, aby takové osoby byly z ochrany zákona vyňaty.

Čís. 14911.

Pri daní železničného zamestnanca do výslužby § 115 odst. 3 lit. a) služebnej pragmatiky nerozoznáva, v čom je príčina neschopnosti k službe, či v telesnej alebo duševnej chorobe a či v iných okolnostiach, a niet tu žiadneho určenia o tom, ako dlho by príčina neschopnosti mala trvať predtým, než dráha siahne k preloženiu zamestnanca do trvalej výslužby.

Lit. a) ako aj lit. c) odst. 3 § 115 služ. pragm. sú samostatnými, od seba nezávislými dôvodmi preloženia do výslužby, preto, keď zamestnanec je preložený do výslužby pre neschopnosť k službe podľa lit. a), netreba sa zaoberať dôvodom nemoci pod lit. c).

(Rozh. z 2. januára 1936, Rv III 454/35.)

Žalobník vstúpil do železničných služieb 3. júna 1920 ako remeselník a po 12ročnej nepretržitej službe bol v služebnom pomere postavený na roveň zriadencom. Členom penzijného fondu čsl. železníc bol od 1. augusta 1921. Podľa posudku šéflekára z 31. októbra 1932 bol žalobník uznaný za trvale neschopného k službe a rozhodnutím riaditeľstva štátnych dráh v B. bol podľa § 115 odst. 3 lit. a) služebného poriadku daný do výslužby s platnosťou od 1. februára 1933. Žalobník domáhal sa žalobou, aby výmer o jeho penzionovaní bol zrušený, žalovaný čsl. štát aby mu bol povinný platiť aktívne požitky a aby mu bol priznaný pred penzionovaním nemocenský rok. Všetky tri súdy žalobu zamietly, Najvyšší súd z týchto dôvodov: